

— Бъгайте... Тъ ви готвятъ засада... Тъ ще ви убиятъ,— много сж въ селото. Азъ дойдохъ да ви видя,— да ви избавя, бъгайте, бъгайте!...

Едва изрекалъ тия думи, Владо падна на земята, защото бѣше тежко раненъ отъ ромънскитъ куршуми. Лицето му ставаше по блѣдно и по хубаво. Къдри руса коса се вѣеха по челото му, облѣто съ едри капки потъ...

Войницитъ видѣха безнадѣжното положение на малкия герой — Владо, но не можеха да му помогнатъ. Той още бѣше живъ. Гледаше ги мило и продума:

— Братя, българи, оставете ме, азъ ще умра! Бъгайте, да не ви убиятъ ромънскитъ войници, тѣ сж много!...

Тъ се насълзиха, цѣлунаха Владо по челото и бързо се отдалечиха въ противоположния край на селото и се изгубиха.

Слѣдъ нѣколко минути се чу въ тишината единъ гласъ на умирающето момче:

— Да живѣе България!

Това бѣха послѣднитъ думи на Владо, който умрѣ, като герой за свободата на своето мило Отечество.

КАРАНФИЛЧЕ

Расти, мило каранфилче,
 Въ това мѣничко саксийче,
 Но безъ цвѣтче не оставяй,
 Съ цвѣтче мене сега радвай.
 Мирътъ скоро ще настъпи,
 Моятъ татко, миль и скъпи,
 Пакъ при мене ще се върне
 И менъ нѣжно ще пригърне.
 И тогава ази вече
 Ще откъсна твоего цвѣтче —
 Ще обкича съ него татко
 И ще го цѣлуна сладко.

Йорданъ Земенски.